Verslag Voorjaarsreis 2017
9-daagse kennismaking met Roemenië

Vereniging van Vrienden
van Museum Helmond

Maandag 1 mei

Op deze druilerige, klamme dag vertrekt de bus om 8.45 uur vanaf het Vlisco-terrein. We mogen de auto op het parkeerterrein van de Vlisco laten staan. Als wij daar aankomen, staat de bus van Bergerhof al klaar. De rit naar Schiphol verloopt vlot en we zijn daar om ca. 11.00 uur. Het is er behoorlijk druk, maar het is nog te overzien. De meesten hebben thuis al ingecheckt en het e-ticket geprint. We kunnen in een lange rij aansluiten om de bagage in te leveren. De afhandeling van de koffers gaat automatisch. Je plaatst het koffer in een soort bak, je scant je e-ticket en daarna krijg je een label die je aan je koffer bevestigt. Vervolgens doe je een schuif dicht en je koffer gaat op weg naar het vliegtuig. Als laatste krijg je een bon als bewijs dat je een koffer hebt ingeleverd.
Dan is het weer aansluiten in een lange rij om langs de douane te komen. Het is net de Efteling waar je in een lange rij staat om in een of andere attractie te komen. Ook deze controle gaat automatisch. Je legt je pas op een soort schermpje en je moet naar een bepaald punt kijken. Als alles klopt, gaat er een groen lampje branden en kun je weer verder naar de controle van de handbagage en als laatste het fouilleren. We hebben alles goed doorstaan en gaan nu een plekje zoeken om iets te drinken en een hapje te eten. Daarna gaan we naar Gate D26 en wachten tot we aan boord kunnen. De vliegreis verloopt voorspoedig. We landen om 17.15 uur (het is in Roemenië een uur later als in Nederland). Het afhalen van de bagage verloopt vlot. In de hal staat onze reisleidster Cristina Busuioc ons op te wachten. Buiten staat de bus al klaar.

Onderweg naar hotel Sinaia in de plaats Sinaia komen we in Ploiesti langs een olieraffinaderij. Roemenie had als eerste land in Europa een olieraffinaderij. We krijgen de sleutel van de kamer. Het zijn nette kamers en het is er behoorlijk warm. Iedereen gaat zich even opfrissen en komt naar de eetzaal. Dit is een behoorlijk grote ruimte waar op dat moment wel zo'n 200 gasten zitten. Omdat 1 mei een feestdag is, speelt er een klein orkest. Het geluid staat behoorlijk hard afgesteld. Dus het is een hoop herrie waar iedereen van ons gezelschap wel aan moet wennen. Later op de avond is er een optreden van een illusionist en daarna zingt een zangeres Roemeense volksliedjes. Er staat een goed lopend buffet voor ons klaar en wij laten ons de wijn bij het eten goed smaken. Na het diner gaat een aantal reisgenoten naar de slaapkamers en de rest gaat in de lounge nog gezellig wat nakletsen.

Dinsdag 2 mei

Om 9.00 uur vertrekt de bus naar Brasov. Op weg naar Brasov bezoeken we in Bran het kasteel van Dracula. Dit kasteel ligt boven op een rots en was vroeger een militaire vesting. Dit verklaart misschien waarom er veel smalle gangen en kleine vertrekken zijn. Na WO I is dit kasteel door de gemeente Brasov aan koning Ferdinand en koningin Maria geschonken. Maria was zeer geliefd bij het volk, omdat zij tijdens WO I als verpleegster gewerkt had. Eind 2009 besluit hun kleinzoon het kasteel open te stellen voor het publiek.

Vlad Tepes “de Spietser” was een zoon van Vlad II (Dracul) van Walachije en vocht o.a. tegen de Turken. Hij was lid van de Hongaarse orde ‘Orde van de Draak’. Ze vochten tegen de Turken en het symbool van deze orde was een draak. Zijn leger verloor van de Turken en hij vluchtte naar Transsylvanië. Hij was een gruwelijk persoon die zijn tegenstanders aan een houten staak spietste. Hij werd ook wel Dracula genoemd: zoon van Dracul. De verhalen rond Vlad de Spietser werden in de loop der jaren goed aangedikt. Voor de Ierse schrijver Bram Stoker zouden deze verhalen een basis geweest zijn voor zijn boeken. Hij plaatste zijn verhaal in dit kasteel.
Na het bezoek aan dit kasteel, buiten op een terras bij het kasteel, heerlijk in het zonnetje genoten van een kop koffie.

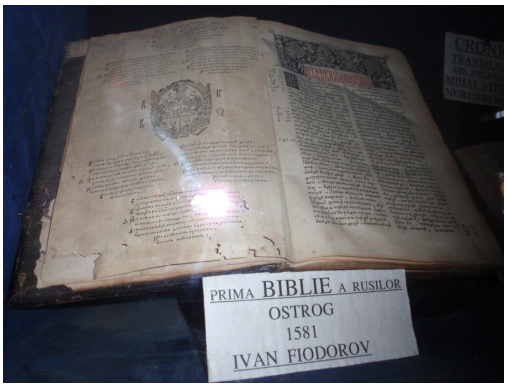

Via een mooie route door o.a. een bekend skigebied rijden wij naar Brasov. Aan de rand van de stad ligt de Nicolaaskerk met fraaie fresco’s. Als we in het kerkje rondlopen komt er een oudere man naar ons toe en nodigt ons uit om naar zijn museumpje te komen waar hij veel oude boeken en andere spullen heeft liggen. Hij is zeer trots op het eerste “gedrukte” boek. Hierbij werd niet met losse letters gewerkt maar werd in een stuk hout een pagina uitgesneden, waarna deze pagina gedrukt werd. Het boek bevat 70 pagina’s! Tijdens de tijd van Ceauşescu werden de boeken ergens neergelegd en hij heeft ze weer teruggevonden.
Hierna hebben we in de buurt van het centrale plein van Brasov geluncht. Het personeel had hier veel tijd nodig om onze eenvoudige lunch geserveerd te krijgen.
Na de lunch bezoeken we de zwarte kerk. Deze kerk was vroeger van Duitse katholieken die hier woonden. Deze gotische kerk wordt zwarte kerk genoemd omdat hij in 1689 voor een groot deel tot de grond afbrandde. Er stonden veel kerken in de stad en om aan te geven naar welke kerk men ging zei men naar de kerk met de zwarte muren. In deze kerk zaten de mannen op stoelen tegen de muren, zodat zij bij een aanval snel konden vluchten. Aanvallen van tegenstanders vonden vaak plaats tijdens de kerkdiensten. In deze kerk hangen veel tapijten aan de muren c.q. ballustraden. Als rijke mensen naar Turkije gingen, brachten zij een tapijt mee en schonken dat aan de kerk. In de 16e eeuw vond de “stille” beeldenstorm plaats. Alleen de muren van katholieke kerken werden wit gekalkt, de rest bleef onveranderd. Bij restauratiewerkzaamheden kwamen de fresco’s tevoorschijn.
Rond 18.00 uur zijn we terug in het hotel. Onderweg valt ons op dat er nog veel oude huizen staan uit de communistische tijd. Ook zijn er veel mooie grote huizen gebouwd die dienst doen als pension.
Om 19.30 uur gaan we aan tafel met wederom muziek, zij het in een iets meer rustige bezetting. In de lounge onder het genot van een glaasje wijn gezellig gekletst. Typisch in dit hotel is dat er in de lounge koffie, bier en fris te krijgen is. Voor een glas wijn moet je naar de eetzaal.

Woensdag 3 mei

Vandaag bezoeken we het Sinaia klooster met mooie fresco’s in de stad Sinaia en het Pelespaleis uit de 17e eeuw.
Omgeven door de muren van het nieuwe klooster ligt het in 1695 gebouwde klooster. De bouwmeester had een pelgrimstocht naar de berg Sinaï gemaakt, waar Mozes de Stenen Tafels met de Tien Geboden van God ontving. Vandaar de naam Sinaia. De plaats zelf is naar het klooster genoemd. Het klooster is van de

familie Cantacuzino. Eerst bezoeken we de kleine kerk. Het plafond van de entree is helemaal beschilderd. In het kerkje zelf staan we verbaasd om ons heen te kijken naar de fresco's. De grote kerk is geschonken door Carol I en koningin Elisabeth omdat de oude kerk te klein werd voor alle inwoners van Sinaia.

De grote kerk heeft geen fresco's maar is wel mooi beschilderd met veel goud. De koninklijke familie woonde in deze kerk de dienst bij als ze in Sinaia verbleef. Je kunt nog de prachtige vergulde stoelen zien staan waarop koning Carol I en zijn vrouw dan plaatsnamen. Terwijl we alles bekijken vertelt Cristina het e.e.a. over het orthodoxe geloof.
Hierna gaan we naar het Peleskasteel. Het kasteel was van het Roemeense vorstenhuis. Na WO II is de staat eigenaar van het kasteel en stelt het als museum open voor het publiek. De erfgenamen mogen het kasteel bij belangrijke gelegenheden gebruiken. In het kasteel zie je veel houtsnijwerk. Het is ingericht met meubilair dat men van overal vandaan heeft gehaald. Het motto van de koning was: "Niets zonder God." Vroeger mochten de Roemenen het paleis bezoeken en zelfs met de koning spreken. Koning Carol is in 1914 overleden, op zijn bureau staat de kalender op het jaar 1914. De eerste jaren van WO I was Roemenië neutraal (koning kwam uit Duitsland) maar halverwege de oorlog besluit Roemenië tegen de Duitsers te gaan vechten. Kort na ondertekening van deze overeenkomst sterft koning Carol I.

Het kasteel had een eigen generator, elektriciteit, centrale verwarming, centrale stofzuiginstallatie en een lift.

Koningin Elisabeth kon goed borduren en schreef kinderboeken. Zij overlijdt 2 jaar na haar man. Wij gaan terug naar ons hotel waar weer een goed verzorgd buffet voor ons klaarstaat en er weer voor muziek wordt gezorgd. In de lounge weer nagekletst onder het genot van een glas wijn. Dit is onze laatste nacht in dit hotel.

Donderdag 4 mei

De tocht gaat vandaag naar Brasov. Onderweg bezichtigen we in Prejmer een weerkerk.

Als we aan komen rijden, zien we een grote cirkel die omgeven is door een 4 meter dikke verdedigingsmuur met aan de buitenkant (schiet)gaten. Als je op het binnenterrein komt, zie je een kerk met daar omheen een grasveld en aan de binnenzijde van de vestingmuur zie je allemaal kleine vertrekken. Dit zijn woningen voor de plaatselijke bewoners. In tijd van oorlog of gevaar

konden de mensen binnen de vestingmuren gaan wonen. Behalve de woonruimten is er een schoollokaal. Dorpelingen die naar de kerk kwamen, bleven soms een hele dag of meerdere dagen binnen de muren. De kerk stamt uit de 15e eeuw en heeft de vorm van een Grieks kruis. Deze vesting is er een van de zeven die in dit gebied staan ter verdediging van aanvallen door o.a. Turken, Mongolen en Tataren.
Deze streek bevat veel mineralen en de grond is vruchtbaar.
We vervolgen onze tocht en gaan onderweg bij een restaurant koffie drinken. Dat is althans de bedoeling maar het personeel kan onze bestellingen niet goed verwerken. Na 45 minuten heeft zo ongeveer de helft van de groep iets te drinken. Besloten wordt om de geleverde drankjes af te rekenen en verder te trekken.

Tijdens onze ritten met de bus komen wij door veel dorpen en we zien dat er nog veel armoede is. Kleine huisjes met een stukje grond, dat soms zelfs alleen maar verhard zand is en waar wat kippen en een geit rondlopen. Op de daken van de meeste huizen liggen gegalvaniseerde platen. Cristina vertelt dat ten tijde van Ceauşescu geen pannen te koop waren. Op een strook gras langs de weg zie je zo nu en dan een koe grazen die aan een ketting ligt.
We komen nu door dorpjes en het is moeilijk met zo'n grote groep onaangekondigd te gaan lunchen. Cristina heeft in Miercurea Ciuc een lunch geregeld. De lunch lijkt wel een diner.
Om van Transsylvanië in Moldavië te komen, gaan we door de Bicazkloof. Een mooie pas met prachtige vergezichten. We komen door een plaatsje waar op zowat elke elektriciteitspaal een ooievaarsnest is. Uiteraard moet hier gestopt worden voor een fotoshoot.

Tijdens onze tocht door de bergen stoppen we bij Lacu Rosu (Rode meer). Dit meer is ontstaan doordat een groot stuk rots naar beneden is gevallen, waardoor het water tegengehouden werd. Cristina vertelt een verhaal waarom het water rood zou zijn. Dit water is echter gewoon rood-bruin door geoxideerd ijzererts. Een stuk verder op onze route stoppen we weer even want dan zijn we in de kloof. We zitten op een smalle doorgang tussen twee hoge bergen. Hier is het heel mooi en er worden volop foto's gemaakt. We zijn nu in Moldavië. Dit is een gebied waar veel Duitsers wonen.

Tegen een uur of half 9 komen we aan in hotel Ceahlau te Piatra Neamt. Dit was vroeger een communistisch hotel maar is nu opgeknapt. Met enige fantasie kun je je goed voorstellen hoe het er vroeger uitgezien moet hebben.
Gezellig naborrelen wordt hier moeilijk, drankjes moet je in de keuken gaan halen en er staan slechts een paar banken in de lounge.

Vrijdag 5 mei
Vandaag gaan we een paar kloosters bezoeken. In de bus wordt verteld dat Stefan de Grote na elke overwinning op de Turken een klooster heeft gesticht. Na WO II werden de kloosters genationaliseerd.
Maar eerst gaan we langs bij de zonen van kunstenaar Nicolae

Popa in het dorpje Tarpestie bij Targu Neamt. Hij maakte naïeve kunst. Deze Nicolae heeft tijdens zijn leven van alles verzameld. In het geboortehuis hebben de zonen na zijn overlijden de verzamelde spullen geordend. We zien o.a. veel maskers hangen. Op 31 december dansten de mannen, met de zelfgemaakte maskers op, rond het vuur. Aan het eind van de dans werd een lied gezongen en gooiden de mannen de maskers in het vuur. Al het slechte van het afgelopen jaar werd op die manier weggegooid. Voor het eerstvolgende oudjaar moest weer een nieuw masker gemaakt worden. De kunst die te bewonderen was deed denken aan de kunst van de Paaseilanden. Nicolae Popa heeft dit echter zelf bedacht want hij is nooit in het buitenland geweest. Het is een bijzonder museum. Op het binnenplein hebben we gezellig in het zonnetje een kopje koffie gedronken, dit had Cristina met de zonen geregeld. Menigeen heeft hier beschilderde eieren gekocht.
Na dit gezellige uitstapje gaan we op weg naar het nonnenklooster.

In een dorpje stoppen we even want hier staan huizen die mooi beschilderd zijn. Een paar oude vrouwtjes zitten alles rustig af te kijken. Ook zie je er dit verkeersbord! Als we de weg vervolgen en naar buiten kijken, lijkt het wel of de tijd hier heeft stilgestaan. Kleine oude huisjes, met geit en kippen op binnenplaatsjes.

De streek Bukovina (land van de beukenwouden) in Noordoost Roemenië is bekend door de kloosterkerken die binnen en buiten van onder tot boven beschilderd zijn met fresco's. Tijdens Turkse invallen zochten orthodoxe geestelijken hier hun heil in versterkte kloosters in de Karpaten, onder de bescherming van Moldavische vorsten.

In het klooster van Sucevita verblijven veel nonnen. Deze nonnen zijn allemaal hetzelfde gekleed: een zwarte jurk en een zwart kapje op het hoofd. Als je het niet weet, kun je niet zien wie hier bijv. moederoverste is. Veel nonnen hebben een roeping maar er zijn er ook veel die komen om zekerheid te vinden. Zij hebben een slechte jeugd gehad, armoede, honger etc. Nu hebben ze een dak boven het hoofd en te eten. Er zijn zelfs nonnenkloosters die te klein geworden zijn, de nonnen wonen nu in huizen in de dorpen.
De binnenplaats is omgeven door hoge muren en op elke hoek staat een toren. Sucevița was een prinselijke residentie en daardoor een versterkt klooster. Het klooster stamt uit de 16e eeuw. Het opvallende bij de buitenkant van de kerk van Sucevita is de kleur zeegroen van de fresco's. Op zowel de binnen- als de buitenmuren zitten muurschilderingen uit het Oude en Nieuwe Testament. De schildering op de buitenkant moet je in horizontale lijn lezen. Aan één zijde van de lange muur staat een lange ladder geschilderd, de ladder van de deugden genaamd. Op weg naar de hemel vallen mensen af, dit geeft aan dat het moeilijk is om de bovenste sport te bereiken. Een orthodoxe kerk heeft meestal 3 ruimten, het altaar (de naos) de pronaos en de entree. Cristina geeft toelichting op het orthodoxe geloof. Wij bezoeken ook nog het museum bij dit klooster. Hier ziet men hele mooie voorwerpen uit de kerk en andere schitterende borduursels van zijde, goud- en zilverdraad, en met parels bezet, zoals deze geborduurde kleden. Tijdens de oorlog zijn veel van de waardevolle spullen naar Rusland gebracht om ze veilig op te bergen. Ze liggen nu nog steeds in Rusland!

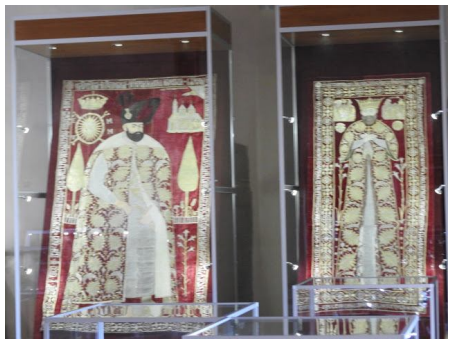

Na WO I heeft Roemenië ca. 1/3 deel van het land af moeten staan aan Duitsland en Rusland. Na WO II kwam Roemenië in de Russische invloedssfeer. In 1947 wordt Roemenië een republiek.

We gaan nu op weg naar het bekende klooster van Voronet. Deze kerk is gebouwd door Stefan de Grote eind 15e eeuw. Hier is de kleur blauw speciaal bij de fresco's. Deze kerk wordt ook wel de Sixtijnse kapel van het Oosten genoemd. De schilderijen in het portaal betreffen de Roemeens orthodoxe kerkelijke kalender. Op de achtergevel van de kerk heb je het fresco van het "Laatste Oordeel". Op één van de lange gevels staat de stam van Jesse met de stamboom van Jezus. Deze stamboom staat ook op een zijgevel van de kerk in Sucevita. Je raakt niet uitgekeken. We gaan toch maar weer richting de bus want het is een hele tocht terug naar het hotel.

Zaterdag 6 mei

De rondreis start om 8.30 uur. Het belooft weer een lange dag te worden. Via Piatra Neamt naar Sighişoara. We gaan nog een keer door de Bicazkloof. Deze rit blijft mooi. Onderweg gaan we bij een tankstation koffie drinken. Hier had men het beter bekeken, binnen een half uur was iedereen voorzien van een drankje. In dit deel van Transsylvanië wonen veel Hongaren en Roemenen. Na WO I komt Transsylvanië weer terug bij Roemenië. De Hongaren die hier wonen, willen graag weer bij Hongarije horen.
Onderweg steken we regelmatig een spoorlijn over zonder beveiliging, het is dus goed uitkijken geblazen. In het oosten van Roemenië heeft men vooral mooie natuur en in het westen vind je de mooie oude steden.

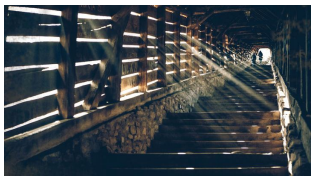

Sighişoara wordt vaak beschouwd als de mooiste van de zeven Transsylvaanse burchten. Het is de geboortestad van Vlad Dracul(a). We beginnen met een wandeling door de oude binnenstad met de bekende klokkentoren met een oude klok met houten figuren. Deze toren hoort bij een Duitse burcht. Vroeger zijn de Duitsers hierheen gehaald door de Hongaren. Vervolgens gaan we de bergkerk op de heuvel bezoeken. We zullen straks via de studententrap weer naar beneden gaan. In deze kerk hangen ook weer tapijten. Ook vind je hier een groot fresco van Sint-Nicolaas. Terug in de oude stad gaan we nog een oude toegangspoort bekijken.
De volgende plaats die we aan zullen doen, is Alba Iulia. We komen nu door een streek waar vooral Duitsers wonen, dit kun je zien aan de huizen: grote muren met grote toegangspoorten met rondom de binnenplaats de gebouwen. We rijden door de heuvels. Hier zien we nog oude terrassen van de wijnvelden. Deze zijn slecht onderhouden tijdens de communistische periode.

Alba Iulia heeft een prachtige citadel. We willen de orthodoxe, bisschoppelijke kerk bezoeken maar hier is een trouwdienst. Dan naar de katholieke kerk: gesloten. Een wandeling over de hoofdstraat met de prachtige pleinen links en rechts is zeer de moeite waard. We zien diverse paartjes die hier trouwfoto’s komen maken. De citadel geeft een speciale sfeer en is prachtig gerestaureerd.

Onderweg naar Sibiel vertelt Cristina dat je als orthodox gelovige altijd wordt begraven en niet gecremeerd. Wil je wel gecremeerd worden dan kan dat, maar dan krijg je geen dienst met een priester. Nu gaan we naar Sibiel waar de groep zal worden verdeeld over vier pensions. Sibiel was een herdersplaatsje maar momenteel bestaat zowat het hele dorp uit pensions. Het dorp heeft een museum met een verzameling glasiconen. Dit museum trekt veel toeristen en daarom heeft het dorp zich ontwikkeld. Het verdelen van gasten over de 4 pensions verloopt vlot.

De koffers werden naar de diverse pensions gebracht en daarna komt iedereen naar pension Kristina voor de warme maaltijd. Er heerst een opperbeste stemming en iedereen laat zich het eten en de wijn goed smaken.

Zondag 7 mei

Deze dag gaan we naar Sibiu, alwaar we beginnen in de kathedraal om een deel van de dienst bij te wonen. Het is zondag en dan is er altijd een koor.

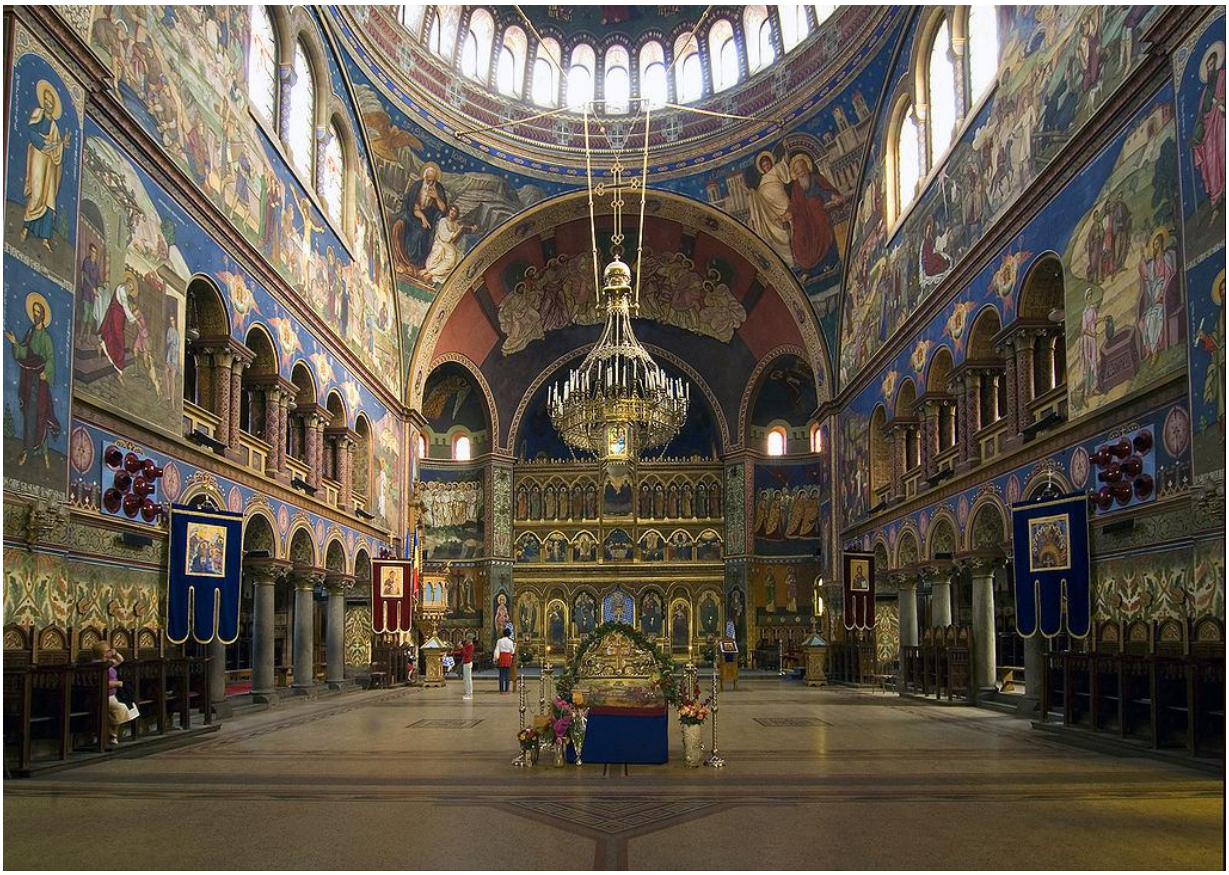

Aangekomen bij de kerk zie je buiten mensen staan en zitten. Zij luisteren via luidsprekers naar de dienst binnen. Wij gaan naar binnen. Volgens Cristina mag je in de orthodoxe kerk tijdens de dienst rustig binnenlopen, als je het middenpad maar vrij laat. Het is een erg mooie kathedraal en

wij hebben een tijdje de dienst bijgewoond. Jammergenoeg begint de priester al gauw met zijn preek die uiteraard voor ons niet te verstaan is.
We gaan via de stadsmuur met torens naar de 3 centrale pleinen. In de stadsmuur heeft elk gilde zijn eigen toren en stukje stad om te bewaken. Rondom de 3 pleinen staan mooie oude huizen. Bij de daken zien we kleine ramen ook wel “ogen” genaamd. Deze ogen zitten in de zolderverdieping en dienen voor ventilatie voor alles wat op de zolders opgeslagen ligt zoals granen etc. We lopen over de “leugenbrug”. Onder deze brug loopt een straat waar vroeger de markt was en men zegt dat op de markt vaak wordt gelogen. Tijdens het bewind van Ceauşescu mocht de naam “leugenbrug” niet gebruikt worden, want Ceauşescu zou op deze brug mensen toegesproken hebben!
Wij gaan nog naar de Mariakerk met fraaie fresco’s uit de school van Rogier van der Weijden. In de 18e eeuw werden veel katholieke kerken protestant.

Men is toe aan een hapje eten. Cristina geeft eenieder een toegangskaartje waarmee men een bezoek kan brengen aan één of meer van de zeven musea. Om 16.30 uur is het weer verzamelen op het grote plein voor vertrek naar Sibiel. In Sibiel bezoeken we het oude kerkje met zijn fresco’s en oude kleden op een soort van vaandels en gaan we nog naar het museum met glasiconen. Dit is een heel bijzondere vorm van schilderen want de afbeeldingen worden in spiegelbeeld op de achterzijde van het glas aangebracht. Hierna gaan we naar pension Kristina voor de warme maaltijd.

Maandag 8 mei

Het is de bedoeling dat de koffers om 8 uur klaar staan, om 8.30 uur vertrekken we richting Boekarest. Om aan de andere kant van de Karpaten te komen, gaan we door de Olt vallei. Als we door de mooie vallei rijden en genieten van het uitzicht, vertelt Cristina dat de Russen (Stalin) Roemenië opdracht hebben gegeven een kanaal te graven tussen de Donau en de Zwarte Zee: de rivier was hier niet diep genoeg om grote zeeschepen door te laten. Veel gevangenen hebben onder barre omstandigheden aan dit kanaal gewerkt. Er zijn ruim duizend doden te betreuren tijdens de aanleg. Op een gegeven moment werd gestopt met de werkzaamheden maar in de jaren 80 heeft Ceauşescu het kanaal afgemaakt. Het kanaal wordt ook wel het “dodenkanaal” genoemd. In de tijd van Ceauşescu werden veel rijken en intellectuelen zonder reden gearresteerd en naar werkkampen bij dit kanaal gestuurd. Velen kwamen nooit meer terug en men weet niet waar ze begraven zijn. Als een man gearresteerd werd, moesten vrouw en kinderen het huis verlaten en werden in een appartementje gestopt in een groot gebouw. Onderweg drinken we koffie bij een tankstation. We komen door de plaats Pitesti waar Cristina tot haar 18e gewoond heeft en krijgen hier tijd om te lunchen. Op het laatste deel van onze tocht naar Boekarest vertelt Cristina over het onderwijs in haar jonge jaren. We rijden een stuk over een van de weinige snelwegen die Roemenië rijk is en komen in Boekarest aan. De chauffeur loodst ons door de mooie delen van Boekarest en Cristina vertelt wat er allemaal te zien is.

Bij het paleis van Ceauşescu wordt even een fotostop gemaakt. Dit is een zeer groot paleis. Ceauşescu heeft in dit gebouw alle administratieve afdelingen onder willen brengen. Het is niet zijn bedoeling geweest er te gaan wonen; er is geen slaapkamer te vinden.

We lopen een kleine heuvel op naar de kerk van de patriarch van Boekarest. Op een plein staan de kerk, het bisschoppelijk paleis en het administratiegebouw. Prachtig om te zien, witte gebouwen met goud ingelegd mozaieken.
Ook komen we nog langs het gebouw van de partij waar Ceauşescu vanaf het balkon zijn laatste toespraak heeft gehouden
We gaan naar hotel Opera. Dit is een klein hotel met 7 verdiepingen. Met de lift kunnen maar 2 personen met bagage naar boven. Een aantal mensen is met de trap naar boven gegaan.
’s Avonds gaan we naar een restaurant voor een feestelijk diner. Het is een erg groot restaurant met veel gasten. Na het diner gaat iedereen moe maar voldaan naar bed.

Dinsdag 9 mei

Op deze laatste dag hebben wij na het ontbijt de tijd om Boekarest te verkennen. Gisteren hebben wij bij de stadstour de mooie boulevards en pleinen gezien. Het oude centrum heeft grote winkelstraten met mooie gebouwen maar er staan ook lelijke slecht onderhouden flats uit de communistische tijd.

Wij besluiten onze reis met een bijzondere lunch in een restaurant in de wijk waar de ambassades zitten. Een mooiere afsluiting hadden wij ons niet kunnen wensen.

Tijdens de vele uren die we in de bus gezeten hebben, heeft Cristina ons uitgebreid verteld over Roemenië tijdens de WO I en WO II, de communistische tijd, Ceauşescu, het orthodoxe geloof, het onderwijs etc. Kortom wij zijn voorzien van veel informatie over dit mooie land.

Samengevat kan gezegd worden dat dit een goed georganiseerde, mooie reis was met een goede reisleidster, prima chauffeur en niet te vergeten een fijn gezelschap.

Tekst: J. van der Zanden
Foto's: J. van der Zanden en internet